

фенеръ — или съ фенеръ! да се поразходитѣ, да по-
пѣете и да вкуситѣ отъ хубоститѣ на миризмата на
султанската столица, та вижте: нѣма ли да осъмнете
въ магарешкия рай? —, а кучетата по цѣли ноци
съ любовницитѣ си безъ фенери, съ лаене и виене възпѣ-
ватъ свободата си и псуватъ и царьтъ и мѣсечината му...

Но пжтникътъ, воденъ отъ своя „хамалинъ“, влѣзналъ
„въ друга държава“. — Тука нѣколко пропагандисти отъ
другитѣ махали, съ вирнати нагорѣ опашки, сновяха
насамъ-нататъкъ и шепнеха на братята си нѣщо подъ
опашкитѣ имъ. Въ знакъ на съгласие всички показ-
ваха зжбитѣ си. „Агитация, заговоръ срѣцу династията
на Османа“, помислихъ азъ, като видѣхъ и двама шпио-
ни, прѣоблечени въ кучешки дрехи, че се овираха да
подушатъ, що си говорятъ кучетата подъ опашкитѣ. „Кои
сж тие?“ — попитахъ азъ своя хамалинъ, като му
подмигнахъ съ око. „Геновичъ и Арнаудовъ“, прошепна
ми той. „Оле-ле! света майко Парашкево! кждѣ да се
дѣна? — скрий ме подъ ферджата си!“ извикахъ азъ
и се обърнахъ къмъ една млада каджна... Но немилос-
тивата св. Парашкева не приела поета за синъ, глас-
нала го и той полека, полека, за да не го подушатъ
шпионитѣ — вървѣлъ задъ гърба на хамалина си, до-
като най-послѣ изминалъ опасността и влѣзълъ въ
друга кучешка държава.

Тука вече се разкрило великолѣпното зрѣлище!
зрѣлище достойно за кисцата на живописецътъ на
Крумъ Страшни.

Прѣдставете си! На мегданя дѣто сж били избити
едно врѣме еничерскитѣ отрочета, прѣдъ джамията на
завоевателя, поваленъ огроменъ тулумъ съ чирвишъ.
Около тулума безбройно число кучета, турци, сѣкаква
рая и нѣколко англичци, французи, нѣмци и руси —
кореспонденти на по-първитѣ официални европейски
вѣстници, които, види се, подушили, че въпросътъ за
скопяването ще произведе гражданска война въ столи-